

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHỮA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN

(c) www.toaikhanh.com

ĐẠI LỄ TAM HỢP

(Vesākhapūjā) chùa Quảng Nghiêm (Đồng Nai) - 18/05/24 - (11/4 âl).

Sư Giác Nguyên giảng.

(Lý Ngọc Nga ghi chép bài giảng).

Nam Mô Bổn Sư Thích Ca Mâu Ni Phật.

Kính thưa quý cô Tu Nữ và toàn thể các vị Phật Tử trong đạo tràng Quảng Nghiêm.

Sáng nay chúng ta đang có mặt cho ngày lễ Phật Đản, ý nghĩa của ngày lễ Phật Đản không chỉ đơn giản là ngày sinh nhật theo cái cách nghĩ thông thường của người thông thường, của mọi người thông thường, mà chúng ta biết rằng chuyện ra đời của Đức Phật là một đại sự nhân duyên rất là lớn, mỗi năm chúng ta làm một lễ Phật Đản, có một ngày Phật Đản để mà ghi lại, tô đậm một dấu ấn tâm lý rất là quan trọng, khi mà chúng ta nhắc nhớ nhau về ngày Đản Sinh và ngày Viên Tịch của Đức Phật.

Đương nhiên là một người không phải Phật Tử thì thấy cái chuyện ra đời của một vĩ nhân như Đức Phật là chuyện rất là bình thường. Nhưng mà đối với người Phật Tử có học giáo lý thì chúng ta phải nhớ rằng, chúng ta phải may mắn lắm, lắm, lắm, thì chúng ta mới có được cái thân người. Vì sao vậy? Vì trong một ngày của một người biết Phật Pháp, thì chúng ta vẫn sống bằng tâm bất thiện nhiều hơn là tâm lành, và chính vì chúng ta sống nhiều bằng tâm bất thiện cho nên cái cơ hội đi lên rất là ít, rất là hiếm, hiếm lắm. Nếu mà các vị muốn biết cơ hội làm người của mình nó hiếm cỡ nào thì không cần thần thông, cứ ngồi đếm trong mỗi ngày 24 giờ có bao nhiêu lần mình có tâm lành, rồi trong một tuần, trong một tháng, mình có bao nhiêu lần có tâm lành, trong kiếp biết Phật Pháp mà mình còn tệ như vậy thì nói gì là những kiếp không có biết Phật Pháp, cho nên người Phật Tử cứ dựa vào đó mới biết rằng thân người rất là khó, khó được. Thân người đã khó được rồi mà có cái còn khó hơn nữa, đó là được sinh ra trong thời kỳ mà chúng ta còn có duyên để mà biết đến Phật Pháp. Chúng tôi cũng phải nói rõ một chuyện, là hễ nói thiệt thì bà con buồn. Nói dóc thì bà con vui. Bà con muốn vui hay muốn buồn? Vui đi ha. Nghe nói dóc thì nó vui mà nói thiệt thì nó buồn. Thôi nói thiệt đi. Những người mà tự nghĩ mình là thờ Phật, tin Phật, thật ra đó, chúng ta không có hiểu Phật bao nhiêu hết. Không hiểu bao nhiêu vì chúng ta không có chịu học giáo lý. Khi mà chúng ta không học giáo lý thì chúng ta hiểu Phật, một là không hiểu. Hai, là hiểu không bao nhiêu. Thì các vị tưởng tượng đi, mỗi ngày mình thắp hương mình tuyên xưng Phật hiệu, mình lễ lạy nhang đèn một đối tượng mà mình không hiểu nhiều lắm. Thì đó có phải là Chánh Tín không? Trong bài giảng sáng nay của lễ Phật Đản tại đạo tràng Quảng Nghiêm tôi chỉ xin gửi đến các vị Phật Tử đôi điều thôi. Kinh nói, những gì mà Đức Phật giác ngộ hiểu biết nó nhiều như cả một khu rừng lớn, và những gì mà Ngài truyền dạy lại cho chúng ta đó, nói gọn lại là con đường giải thoát, thì chỉ là một nắm lá trong tay thôi. Mà nắm lá đó hôm nay nếu in thành giấy, là thành giấy mà khổ A5 là 16 nghìn trang. Chỉ là nắm lá trong tay thôi. Và nếu mà mình học thuộc lòng thì là cả một vấn đề, đất nước Miến Điện có khoảng nửa triệu vị Tăng và cũng có khoảng hơn 100 ngàn Tu Nữ. Nhưng mà số người mà thuộc lòng Tam Tạng đến bây giờ thì chỉ có dưới 20 thôi. Dưới 20 tức là tính luôn trong đó những vị vừa mất. Trong bài giảng sáng nay tôi muốn nói cái gì? Tôi muốn nói thế này. Phật Pháp là một khu rừng lớn. Dầu chúng ta là một người Cư Sĩ hay là một Tu Sĩ, vẫn thỉnh thoảng tự hỏi lòng mình là xem trong khu rừng lớn đó, mình là một người đang có mặt trong khu rừng lớn đó, khu rừng Phật Pháp. Thì những lời dạy của Đức Phật là lá rừng, sự an lạc mà mình có được từ cái chuyện học và hành chính là bóng mát. Những thành quả mà mình có được như là Tín, Tấn, Niệm, Định, Tuệ. Có được từ chuyện tu học đó chính là những trái. Thì mỗi ngày phải tự hỏi mình, là mình đã nhặt được bao nhiêu chiếc lá trong khu rừng đó? Có nghĩa là đã học được bao nhiêu giáo pháp? Mỗi ngày phải tự hỏi mình, mình đã hái được bao nhiêu trái trong khu rừng đó? Có nghĩa là mình đã thành tựu được cái gì? Mỗi ngày mình phải tự hỏi mình, mình đã có bao nhiêu lần được đứng trong cái bóng cây của khu rừng đó. Có nghĩa là bao nhiêu lần mình được an lạc với những gì mà mình tu học. Hỏi này tôi có nói với bà con, bà con muốn tôi nói thiệt hay là nói dóc? Nói dóc thì nó vui chứ còn nói thiệt

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHỮA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN

(c) www.toaikhanh.com

nó buồn. Chứ một ngày như vậy mình hái được bao nhiêu chiếc lá trong khu rừng đó? Cạo đầu mặc áo tu hay là để tóc làm cư sĩ, thì trong một ngày, trong một tuần, trong một tháng, chúng ta hái được bao nhiêu chiếc lá trong khu rừng đó. Chúng ta hái được bao nhiêu trái trong khu rừng đó? Và có bao nhiêu lần chúng ta hưởng được cái bóng mát trong khu rừng đó. Tôi nói cái này các vị buồn, Phật Pháp như rừng, Phật Pháp như biển, nhưng mà nhớ cái này, rất nhiều người trong số chúng ta bị chết khát khi mà dưới chân mình toàn là nước không. Vì sao vậy? Vì dưới chân mình toàn là nước biển không. Chúng ta không có khả năng chưng cất nước biển để mà giải khát. Chúng ta không có khả năng đó. Phải tu học đàng hoàng thì mình mới có khả năng chưng cất nước biển để có nước ngọt mà uống, còn đa phần người tu Phật hôm nay, chỉ biết sắm thuyền, sắm ca nô ra biển cho vui, nhưng mà vẫn chết khát trên vùng biển mà mình đang có mặt. Vì sao vậy? Vì dưới chân của mình toàn là nước mặn thôi. Và nếu nói Phật Pháp là một vùng biển thì chúng ta rất dễ bị chết trên biển hơn là sống nhờ biển, chúng ta đến với đạo chỉ gieo cái điều oan nghiệt thôi. Và nếu Phật Pháp là một khu rừng thì liệu chúng ta được hay là bị cái gì trong khu rừng

đó? Bên Hindu, đạo Hindu tức là đạo Ấn Giáo, người ta có nội dung giáo lý như thế này, các vị ngồi ở xa bên dưới có nghe không? Ok. Bên đạo Hindu người ta có quan điểm giáo lý như thế này. Mỗi một cá thể, mỗi một cá nhân trong thế giới này chỉ là một mảnh vụn, chỉ là một mảnh vụn được tách ra từ một đấng Chí

Tôn. Có nghe kịp không? Họ nói rằng mỗi chúng ta, mỗi người trong chúng ta là một mảnh vụn được tách ra từ đấng Chí Tôn. Đấng mà tạo ra muôn loài vạn vật. Nếu mà mình biết làm lành lánh dữ, ăn hiền ở lành, tu hành đàng hoàng thì khi mình chết rồi mình trở về nhập một với cội nguồn của mình. Tại vì mình là một mảnh vụn mà. Thì mình chết rồi mình sẽ trở về hòa tan ở trong đấng Chí Tôn đó. Còn nếu mà chúng ta không có tu hành gì hết, thì chết rồi linh hồn của chúng ta tiếp tục trôi nổi trong các cảnh giới sướng khổ, siêu đọa. Cứ như vậy cho đến một lúc nào đó biết tu hành thì mới trở về cội nguồn của mình được. Đó là đạo Hindu. Họ nói rằng mỗi chúng ta là một mảnh vụn

của đấng Chí Tôn. Trong bài giảng này tôi nhắc lại chuyện đó, và tôi muốn

nói rõ một điều là bên đạo Hindu người ta tu hành để mong cái mảnh vụn này nè nó trở về, nó ghép, nó trở về nó hoàn nguyên, nó phục vị, nó trở về nó gắn vào cái chỗ

xuất phát của mình. Còn bên đạo Phật mình thì sao? Không có chuyện đó. Không có cái chuyện chúng ta là một mảnh vụn của Đức Phật. Nhưng mà chuyện này thì có. Tất cả những cái hạnh lành, những cái công đức mà chúng ta tu tập được nó là một mảnh vụn không phải của Đức Phật, mà là một mảnh vụn na ná, tựa tựa, như những gì mà Ngài đã có, đã tu tập. Có nghe kịp không? Trời

nóng tôi đang giảng mà tôi nhìn xuống tôi thấy bà Tu Nữ bả ngáp tôi bắt chước tôi ngáp theo. Rồi tôi nhắc lại. Ở đây có vị nào biết chơi xếp hình không? Mỹ đó kêu là puzzle có nghĩa là từng miếng nhỏ, nhỏ, nhỏ, mình ráp lại nó thành một cái hình. Biết không? Đấy. Thì kể từ sau bài giảng này các vị về tu tập bằng pháp môn xếp hình. Xếp hình là sao ta? Đừng có nghe như vậy rồi chạy về Sài Gòn mua một đống về xấp rồi nói là Sư Toại Khanh kêu là không có phải. Nghe nè. Xếp hình là sao? Mình tu sao mà mình ráp được với Đức Phật. Hiểu không? Có hiểu không? Mình tu sao mà mình ráp được với Ngài Xá Lợi Phất. Tu sao mà mình ráp được với các bậc Hiền Thánh. Mình coi Ngài A Nan có gì, Ngài Xá Lợi Phất có cái gì, Ngài Ca Diếp Ngài có cái gì, Ngài Rāhula có cái gì,

mình tu sao mà mình ráp vô được với các Ngài trong bức tranh tổng thể của Phật Giáo. Còn đàng này mình thuộc con giáp thứ 13 không có chỗ ráp. Có không? Có hiểu cái đó không? Hiểu tôi nói gì không? Cái kiểu tu tào lao của mình, mình không có ráp với ai được hết. Cho nên bên đạo Hindu họ nói rằng, chúng ta là một mảnh vụn của Phạm Thiên, của đấng Chí Tôn. Đấy. Đấng Cha lành sáng tạo muôn loài, tu hành đàng hoàng thì quay trở về hòa tan trong nguồn gốc của mình. Ở trong Phật Pháp thì không. Tôi nói một cách khác. Chúng ta tu tập như thế nào mà chúng ta có thể ráp được, tìm được cái chỗ ráp trong bức tranh Phật Giáo. Chưa hết, cái này mới quan trọng nè. Cách đây mấy hôm, trong khóa

học tại Phước Hải, Bà Rịa, tôi có nói chuyện này, đó là mình muốn mở một cái iPhone hay là cái laptop, hay là cái iPad của ai đó, thì điều đầu tiên mình phải có cái gì? Có cái password,

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐỈNH – XIN TRÁNH IN ẮN PHỔ BIẾN

(c) www.toaikhanh.com

passcode. Tại sao mình nghe Phật Pháp mà mình không có hiểu? Tại sao mình hiểu chút đỉnh mà mình tu không được? Tại sao niềm tin của mình đối với Đức Phật nó quá nhạt nhòa, nó quá mong manh. Tại sao vậy? Là bởi vì một lẽ rất là đơn giản. Chúng ta không có được cái mật mã của Ngài. Chúng ta không hiểu được lời của Ngài. Tôi nói một việc rất là bình thường thôi, ở đây có ai từng viết thơ tình chưa? Từng viết thơ tình hay là từng đọc thơ tình, khi mình thương người ta quá người ta viết tắt cỡ nào mình cũng hiểu. Có đúng không? Đừng có nói là không biết. Đừng có giả nai nha. Nhìn cái mặt gian gian tôi biết các vị, nhìn cái mặt gian nhiều lắm. Thạch Sanh thì ít mà Lý Thông thì nhiều. Biết chứ. Mà tại sao người ta viết tắt mà mình hiểu? Tại sao vậy? Vì mình với người đó có cái điểm tương thông, từng gặp nhau thường, từng lắng nghe nhau nói, từng nghe nhau thờ. Cho nên bây giờ người ta viết thư cho mình người ta tắt cỡ nào mình bói cũng ra. Hiểu không? Hiểu. Trong khi một văn bản viết tắt mà nó không phải là thơ tình, hoặc đó là một lá thơ tình mà không phải viết cho mình, mình đọc mình không hiểu, vì mình không có cái điểm tương thông với người viết thư.

Cho nên, hôm nay chúng ta mở ra một trang Kinh không phải ai cũng hiểu. Đó là một chuyện. Chuyện thứ hai, không phải cái hiểu nào cũng giống như cái hiểu nào. Là vì sao? Là vì chúng ta có và không có điểm tương thông với Đức Phật. Thí dụ như Ngài kêu gọi mình sống ly dục, Ngài

kêu gọi mình sống buông bỏ. Đó là phần của Ngài. Nhưng mà mình nè, mình có muốn buông bỏ hay không? Nếu mình là người thật sự hướng đến giải thoát, mình thật sự nhắm đến sự buông bỏ, thì bất cứ bài Kinh nào Ngài nói đến sự buông bỏ thì mình nghe, mình đọc, mình hiểu dễ lắm. Còn nếu mà mình chỉ đến với Ngài với mục đích kiếm chác, cầu danh trục lợi, thì đọc mấy lời dạy mà kêu gọi buông bỏ mình không có hiểu. Ở đây tôi nói các vị có hiểu không? Các vị lắc đầu đi, không hiểu. Nha. Bởi vì cái mà Ngài kêu gọi trong lòng mình không có thì lấy gì mà hiểu. Dễ lắm. Tôi không thích chưng hoa, tôi không thích nấu ăn, cho nên các vị nói cỡ nào nói, một, là tôi không để ý, hai là tôi có nghe mà tôi để ngoài tai. Nhưng mà nếu tôi thích chưng hoa, tôi thích nấu ăn, thì các vị nói sơ sơ là tôi đã hiểu. Vì sao? Vì điều mà các vị nói nó đúng với cái nhu cầu của tôi. Cho nên hôm nay trong ngày Phật Đản, chúng tôi muốn kêu gọi các vị làm vài việc thôi. Việc thứ nhất là tự hỏi lòng mình Phật Pháp là đại dương, liệu chúng ta có chết khát trên biển hay không? Liệu chúng ta có biết chưng cất nước biển để lấy nước ngọt để mà giải khát, để mà tự cứu mạng hay không? Bởi vì Phật Pháp nếu không được hiểu thì chỉ là nước mặn thôi. Không có cứu được mình. Nhớ cái đó nha. Nhớ. Phật Pháp chỉ là nước biển, Phật Pháp mênh mông quá, Phật Pháp là đại dương. Mình chỉ được lợi lạc khi mà mình biết cách lấy nước ngọt từ biển, còn không thì đại dương muôn đời là đại dương. Mình hoàn toàn có thể chết khát trên biển.

Điều thứ hai, nếu Phật Pháp là một khu rừng, thì những gì mình học được đó là những chiếc lá, những gì mình thu hoạch được, những giá trị tinh thần, thì đó là những cái trái ngọt. Những niềm an lạc mà có được từ chuyện tu học đó

là những bóng cây. Thì tự hỏi mình đi. Trong một ngày, một tuần, một tháng, mỗi năm, chúng ta đã có bao nhiêu? Hái được bao nhiêu lá? Hái được bao nhiêu trái? Và đã có được bao nhiêu lần ngồi được dưới bóng mát của Chánh Pháp. Và điều thứ ba, tôi thiết tha kêu gọi các vị, đó là hãy làm thế nào có được cái mật mã, mật khẩu của Đức Phật. Mật mã và mật khẩu đó là gì? Đó chính là một tấm lòng thành tựu những giá trị tương ứng với những giá trị mà Đức Phật và các Bậc Hiền Thánh đã có. Các Ngài từ bi, các Ngài không có tỵ hiềm, các Ngài không có phân biệt, thì liệu lòng mình có mở ra để mà bao dung như các Ngài hay không? Nếu lòng mình không nhắm tới cái bao dung thì bao nhiêu lời dạy của Ngài về lòng đại bi mình hiểu không nổi. Khi các Ngài kêu gọi mình buông bỏ mà trong lòng của mình không có khuyển hướng buông bỏ, thì tới chết mình cũng không hiểu được những lời dạy buông bỏ. Khi mà các Ngài kêu gọi mình giải thoát mà bản thân mình không có lý tưởng giải thoát thì cho tới chết chúng ta cũng không hiểu ý nghĩa của sự giải thoát là gì.

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHỮA HIỆU ĐỈNH – XIN TRÁNH IN ẮN PHỔ BIẾN
(c) www.toaikhanh.com

Bữa nay trong ngày lễ Phật Đản lỡ nói thì nói cho trót. Nói tới Đức Phật chúng ta nói đến ba ý nghĩa lớn :

- Ý nghĩa một là Đại Trí.

Sống là phải hiểu biết.

- Thứ hai là Đại Bi.

Phật ngoài Trí Tuệ ra, hễ nói tới chữ Phật là mình nói đến Đại Bi.

- Cái thứ ba là hành động tương ứng với Trí và Bi.

Ba cái này cộng lại vẽ nên chân dung của Đức Phật.

Chân dung của Đức Phật được vẽ nên bằng ba nét bút, một là Đại Trí. Thấy đúng sự thật, cuộc đời nó ra sao thì thấy đúng nó như vậy, cái chuyện này thấy vậy chứ không phải dễ, là vì tôi nói cả nghìn lần rồi. Chúng ta trong cuộc đời này, chúng ta có hai cách nhìn về thế giới. Cách nhìn thứ nhất, chúng ta nhìn nó như nó là, nó là sao thấy nó như vậy. Cách nhìn thứ hai, mình nhìn thế giới như là mình muốn. Có hiểu không? Mình nhìn thế giới như là mình muốn. Cho nên mình mới hy vọng, tìm kiếm cái đẹp, cái bền, cái vui, cái sướng, trong một cuộc đời vô thường, khổ và vô ngã. Khi mà mình đặt quá nhiều niềm kỳ vọng vào cuộc đời bất toàn, bất trắc này, thì chỉ trong một ngày, một tuần, một tháng, cái niềm kỳ vọng đó bị tan vỡ, bị thử thách là bởi vì cuộc đời có cái gì mà nó được như ý mình muốn đâu. Chỉ một việc rất đơn giản như vậy thôi. Phật dạy rất là rõ, thích cái gì thì mình sẽ ghét cái ngược lại, mà khi mình có quá nhiều cái thích thì mình sẽ sống với rất nhiều cái ghét. Mà khi mình sống với quá nhiều cái thích, quá nhiều cái ghét, thì cuộc đời của mình toàn là nước mắt. Vì sao? Vì khi có quá nhiều cái thích mà mình không toại nguyện. Khổ. Khi có quá nhiều cái ghét mà mình tránh không được. Khổ. Phật dạy cặn kẽ mình không tin, hoặc có tin mà không có trí. Chúng ta không có khả năng nhìn ra sự thật, cho nên cái nét bút đầu tiên để vẽ nên cái chân dung Đức Phật là Đại Trí. Chúng ta không có mục. Chúng ta có cây bút mà không có mực. Thứ hai là Đại Bi. Một người có Đại Trí dứt khoát là phải có Đại Bi, 1000% là như vậy. Hễ có Đại Trí là phải có Đại Bi. Còn nếu mình học hành nhiều, bằng cấp nhiều, thiên hạ gọi mình là trí thức, nhưng mình không có đại bi thì cái trí thức đó không phải là đại trí. Đại Trí luôn luôn gắn liền với Đại Bi. Là vì sao? Là vì chỉ có người Đại Trí mới hiểu rằng trong cuộc đời này đâu có bao nhiêu chúng sanh dĩ nữa, thì gom gọn chỉ có hai nhóm thôi. Chỉ có người Trí mới hiểu được cái đó. Toàn bộ chúng sanh trong đời này từ con con chó đến con người, nguyên thủ quốc gia cho đến thằng ăn mày, chỉ có hai hạng thôi. Một, tất cả những người xấu đều là người đáng thương. Tất cả những người tốt đều là người dễ thương. Hết. Có hiểu không? Có hiểu không? Chung quanh chúng ta chỉ có hai hạng người thôi. Nếu đó là người tốt thì đó là người dễ thương, còn nếu đó là người tệ quá thì họ là người đáng thương, mà chỉ có cái người Đại Trí, chỉ có cái nhìn Đại Trí mới thấy được như vậy. Cho nên Đại Trí đi kèm với Đại Bi. Nhưng mà Đại Trí với Đại Bi có đủ chưa? Chưa. Còn có cái thứ ba nữa, đó là hành động theo cái tác động của Trí và Bi. Phải có hành động chứ không thể nào ngồi dưới gốc bồ đề phóng hào quang mà không có bước đi độ sinh, không được.

Đức Phật một ngày như vậy Ngài ít nhất có hai việc để thể hiện Đại Trí và Đại Bi. Hai việc đó là gì? Một là khát thực. Hai là thuyết

pháp. Có cái thứ ba nằm trong ngoặc đơn, tại sao cái thứ ba tôi kể trong ngoặc đơn? Bởi vì hai cái đầu ai cũng thấy, ai cũng nghe, nhưng mà cái thứ ba thì nó nằm trong ngoặc đơn. Đó chính là thân giáo của Ngài. Ngôn giáo tức là những gì Ngài nói ra lời. Còn thân giáo chính là cái cách mà Ngài ngồi, cái cách Ngài đi, cái cách Ngài đứng, cái cách Ngài nằm, cái cách Ngài im lặng, cái cách mà Ngài đưa tay Ngài cầm lấy một món đồ, cái cách mà Ngài đặt xuống, cái cách mà Ngài đỡ bước chân, cái cách Ngài đặt bàn chân xuống, thì từng động tác nhỏ đó là Thân Giáo. Nhìn vào ánh mắt của Ngài, nhìn vào từng động tác lớn nhỏ của Ngài thì người đối diện sẽ thấy rằng cái động tác đó phải được thực hiện bằng Từ Bi và Trí Tuệ. Trong cái gương mặt đó, ánh mắt đó, giọng nói đó, không hề có chỗ cho tham sân si, cho tị hiềm, đố kỵ, bủn xỉn, toan tính, phân biệt, kỳ thị, không có. Và cái phần này nó nằm trong ngoặc đơn, không phải ai cũng thấy, bởi vì không phải ai cũng có cơ hội được sống gần Ngài. Nha. Cho nên trong bài giảng này, chúng tôi đặc biệt muốn nhắc nhở các vị đôi điều, mà ở đây ai cũng biết hết. Đó là thờ Phật thì phải hiểu chút ít về Ngài. tôi nói không biết là bao nhiêu lần, bà Mẹ, ông Bố, là

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN

(c) www.toaikhanh.com

những người rất là gần gũi với chúng ta, ai trong pháp hội này cũng có Cha, có Mẹ, cho nên các vị chắc chắn đồng ý với chúng tôi chuyện này. Đó là một đứa con từ bé cho đến mấy chục tuổi nếu không có dịp sống gần Cha Mẹ, không có nhiều kỷ niệm ân tình với Cha Mẹ, không có những hồi ức đẹp về Cha Mẹ, nếu mà mình là một người con mà mình có quá ít kỷ niệm với Cha Mẹ, mình 50 tuổi mà thời gian sống gần Cha Mẹ được có

tháng, rồi mình về mình sống với người khác, 50 năm sau đứng trước Cha Mẹ chúng ta có thương nỗi

không? Khó. Rồi thương mà khó thì làm sao có hiểu được, vì mình đâu có biết gì về Cha Mẹ đâu. Tự nhiên mình đang ngon lành thế này, có người dắt tới một bà cụ lạ quắc nói đó là Má của mình, người đã sinh ra mình, rồi kêu mình thương có lẽ hơi bị khó, hơi khó. Có đúng vậy không? Khó lắm, khó lắm. Tui nè, quý vị có một người em bị thất lạc, một người anh bị thất lạc mấy chục năm, tự nhiên sáng nay họ dắt tới tới họ nói ông anh thất lạc, các vị có nhận không? Khó lắm. Thì sợ tôi buồn quý vị cũng ừ ừ chứ còn quý vị dòm dòm, sao thấy ông này xấu quắc đâu có giống mình. Phải không? Cũng khó. Cho nên nếu mà đối với Cha Mẹ mà mình không có sống gần, không có nhiều kỷ niệm, thì lấy gì mà thương, lấy gì mà hiểu,

thì đối với Đức Phật cũng vậy. Mình thờ Phật, mình lạy Phật, mình tụng kinh Phật, mà mình hiểu về Phật ít quá thì thờ cái gì? Lúc bấy giờ Đức Phật đối với mình cũng giống như một ông thần, một bà chúa sứ, một tượng mẫu ở ngoài Bắc thôi. Không có gì khác hết. Mà vui nhất là Đức Phật Ngài dạy cho mình đạo sống. Ngài dạy cho mình sống sao mình không quan tâm, mà mình chỉ cắm đầu mình lạy, mình mong cho Ngài ban phước lành, mình mong cho Ngài phù hộ cho mình ăn nên làm ra, vạn sự như ý, gia đạo bình yên, tình duyên toại nguyện, có nên hay không? Không. Mình đứng trước một lu nước

thì mình phải biết nước đó để làm cái gì, chứ không thể nào mình quỳ lạy cái lu

nước đó. Lời dạy của Đức Phật giống như cái lu nước vậy. Mình phải biết nước nó để làm cái gì, chứ không thể nào mình chỉ đơn giản là mình thỉnh một bức tượng thật là đẹp, mình thỉnh một tủ kinh cho đầy, rồi mình về mình mỗi ngày mình thắp hương, mình tụng một hai phẩm trong Kinh, thì tôi e rằng rất là khó. Nha. Cho nên mong rằng trong ngày lễ Phật Đản này bà con nhìn lại mình coi mình hiểu được gì về Đức Phật. Một. Thứ hai, mình có cách nào gần Ngài một chút không? Tuyệt đối được. Tôi biết các vị không tin, tôi sẽ nói cho các vị tin. Ngài không còn nữa. Đúng. Nhưng mà chúng ta tuyệt đối có thể xích lại gần Ngài rất là gần. Tại sao vậy? Vì chúng ta hiểu được Ngài càng nhiều thì chúng ta càng gần Ngài và vẫn có Ngài bên đời. Chúng ta phải tin chuyện đó. Cho nên là hiểu càng hiểu Phật thì niềm tin của mình đối với Ngài mới là Chánh Tín. Đó là một chuyện. Chuyện thứ hai, bây giờ bà con còn trẻ, còn khỏe, còn tinh táo, còn minh mẫn, mà mỗi lần nghĩ tới Ngài lòng mình khấn khít thì mai này trọng bệnh hay cận tử niệm Phật hiệu quả. Còn cái kiểu mà bây giờ không hiểu Phật bao nhiêu, cứ cắm đầu niệm giống như niệm ông Nguyễn văn A, ông Trần văn B, mà không hiểu gì hết, mai này nó hấp hối, nó ngáp ngáp, ung thư, tiểu đường, lúc đó tụng là tụng cái gì? Niệm là niệm cái gì? Nhớ. Cái đó rất là quan trọng. Và hồi này tôi có hứa tôi giải thích cho các vị tại sao mà mình hiểu Phật, mình tin Phật đúng, tin bằng Chánh Tín thì mình sẽ gần Phật hơn. Tôi hỏi các vị một câu thôi. Tôi ở bên Mỹ, các vị biết tôi ở bên Mỹ, ở bên Mỹ tình chòm xóm nó ít lắm, ông hàng xóm của tôi đưa con ông nó đi lính, tôi đâu có biết, có một ngày tôi đi về tình cờ tôi gặp ông đang tưới cây, tôi hỏi David con ông đâu sao không thấy? Ông nói nó đi lính rồi. Rồi một lần khác, tôi về một nơi khác, trong gia đình của người hàng xóm chết mấy tháng, tôi thấy bên nhà đó vắng một người, thì sau đó tình cờ tôi mới biết rằng cái cái bà vợ của hàng xóm chết. Tại sao vậy? Tại sao mấy tháng tôi mới biết? Là bởi vì thường ngày tôi không có qua lại với họ. Và thứ hai nữa bên Mỹ không có cái chuyện mà chết rồi đem cái xác về nhà làm đám ma ò e là không có. Bên Mỹ nó có cái hay mà cũng có cái buồn, là nếu mà buổi sáng các vị ra khỏi nhà mà bị cái gì đó, một là nó chở thẳng vô bệnh viện, còn nếu mà bệnh viện nó lác đầu thì nó chở thẳng vô nhà quàng nó tắm rửa xong đút vô ở trong cái ngăn lạnh, ngăn đá. Thì nếu mà mình có nhu cầu, nếu mình có nhu cầu tôn giáo, thì mỗi ngày vào tầm 9 giờ sáng nó lôi mình từ ở trong cái ngăn đá đó ra, nó bỏ mình vào một cái quan tài, cái quan tài đó nắp nó ngộ lắm, đậy có 2/3 từ đây xuống thôi, còn trên đây nó mở đặng cho khách viếng lại nhìn. Rồi tới nhìn từ 9 giờ sáng cho tới 10 giờ đêm hết lễ rồi nó đậy nắp lại cái nó đậy vô trong ngăn đá cất tiếp. Mình

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ÁN PHỔ BIẾN

(c) www.toaikhanh.com

muốn quàng mấy ngày thì mình cứ trả tiền thôi. Cho nên bên đó một khi mà đã đi ra khỏi nhà rồi là đi luôn chứ không có cái vụ khiêng xác về. Mà tôi nói cái chuyện này nè, khi mà mình niệm Phật, hiểu Phật, thì mình sẽ gần với Ngài là vì sao? Vì tuy chúng ta ở Việt Nam nhưng nếu cái người chúng ta thương, chúng ta quý, đầu họ ở Mỹ, ở Nhật, mà đêm nào mình cũng gọi phone mình alo, mình chat đúng không? Cho nên tuy xa mà gần. Còn nếu mà hàng xóm sát bên mà mình không tiếp xúc, tuy gần mà xa. Các vị có đi xe bus phải không? các vị có đi máy bay rồi phải không? Người ngồi kế bên mình đó, mình không biết nó tên gì, mà mình cũng không để ý nó mặc đồ gì, chỉ trừ ra mấy bà, mấy cô, hay để ý người kế bên mặc cái gì, chứ chúng tôi đàn ông, chúng tôi là ông Sư, chúng tôi không có để ý cái chuyện mà người kế bên là ra làm sao. Tới hồi ra khỏi máy bay, ra khỏi xe lửa, ra khỏi xe bus rồi thì mình quên mất. Vì sao vậy? Vì tuy họ ngồi sát bên mình, nhưng trong lòng mình không có họ, thế là tuy gần mà xa. Còn một người cách mình đầu muôn dặm nhưng lòng mình luôn có họ, thì tuy xa mà gần. Tôi bày cho các vị một cách nè. Các vị có tin mình thờ Phật mình bớt sợ ma không? Các vị giờ tay giùm tôi, ai tin chuyện đó. Thờ Phật bớt sợ ma. Rồi một chuyện. Câu thứ hai, mình tin là thờ Phật bớt sợ ma, nghe kỹ câu này mới ghê nè, mình tin là thờ Phật bớt sợ ma nhưng mà hỏi thiệt, tối nay về các vị ở trong một căn nhà hoang mà chỉ có cái tượng Phật các vị có sợ không? Các vị có muốn tôi bày cho các vị cái cách mà thờ Phật không sợ ma không? Phải học. Đúng là phải trả tiền để được nghe cái này nè. Phải trả tiền, bên Mỹ cái gì cũng tiền hết, phải có cái cách, có chứ không phải không có, thờ Phật mà để không sợ ma đó, tôi có hỏi câu này cho nhiều người, họ nói con biết, con biết, con đem tượng Phật nhờ mấy vị Sư chú nguyện, thêm nguyện gì đó, còn khuya. Còn khuya. Bởi vì lúc mình còn thức trong ánh sáng ban ngày thì mình thấy ông sư đó ổng linh thiêng. Ví dụ như Ngài Hộ Pháp, hoặc là Ngài Tịnh Giác còn sống giữa ban ngày, ban mặt, mình lại mình đưa các Ngài bức tượng mình nhờ các Ngài chú nguyện mình thấy linh thiêng. Bởi vì mình kính các Ngài, chứ đêm về mà khi bóng đêm nó phủ xuống, bốn bề chỉ còn là tiếng côn trùng nó kêu, lá khuya xào xạc, nhìn quanh không người, vách gỗ trong bóng đêm, vì nhiệt độ thay đổi mà nó co giãn, nó kêu kệt kệt nghe giống như tiếng người bước lên chân thang, thì 15 Ngài Hộ Pháp, 18 Ngài Tịnh Giác cũng không cứu nổi. Có đúng không? Ở đây có ai từng sợ ma chưa? Cho nên tôi bày cho các vị một cách thờ Phật để không sợ ma mà không cần đem đến cho Chư Tăng chú nguyện. Cách này thì nghe nó hơi huề vốn nhưng mà nó là thiệt. Đó là, nghe cho kỹ nè, mấy người mà tin cái chuyện đó nghe cho kỹ nè. Hồi xưa đó tôi đi Đà Nẵng, ở ngoài Đà Nẵng tôi thuyết pháp, tôi lên tôi ngồi, cái có người cho tôi một ly nước mía, ly sữa đậu nành, ly rau má, ly cà phê đá, mà sức người thì có hạn, tôi uống được có một thứ thôi. Thì tôi uống được ly cà phê đá, thì mấy người kia họ nói Sư chê của con, thế là tôi ráng uống cho hết. Bữa nào thuyết pháp xong không xuống cũng chạy toilet ngồi hết trơn. Nó ác vậy đó. Vì cái lòng đại bi thương người mà quên thương mình. Các vị biết cái thứ mà sữa đậu nành mà nó trộn với đá chanh, rồi rau má nó ra cái gì tôi không biết, lần nào thuyết pháp xong rồi xuống, tôi nói chạy với tốc độ ánh sáng, chạy chậm là chết. Và từ đó tôi mới có cái kinh nghiệm, là ai mà bị bệnh ho đó, tôi xúi họ uống thuốc sủ để cho bớt ho là vậy đó. Tại vì mình biết, có biết cái đó không? Tại sao mình ho mà uống thuốc sủ mình không có ho, các vị hiểu mà phải không? Hả? Các vị về thử đi hay lắm, trường hợp như mình bị bệnh ho mà mình có thuốc ho thì tốt, còn trường hợp bị bệnh ho mà không có thuốc ho thì mình cứ uống thuốc sủ nó cũng cầm được, nó cầm bằng tâm lý, cái đó là tâm lý trị liệu, đó là kêu tâm lý trị liệu. Rồi. Bây giờ bày cho các vị cách Niệm Phật mà không sợ ma nè. Đó là mỗi lần đứng trước tượng Phật dứt khoát không được gây lộn, hiểu không? Trước tượng Phật mà mình thờ đó không được gây lộn, dầu là vợ chồng, anh em, bạn bè, mình phải làm ra cái luật, trước mặt tượng Phật không có nói bậy, trước mặt tượng Phật không làm bậy, trước mặt tượng Phật không nghĩ bậy, vì sao? Vì mình phải xem tượng Phật đó là Ngài, và hiểu không? Phải tập như vậy. Phải tập. Có nghĩa là bước vào gian thờ hoặc là trước bàn thờ không bao giờ nói bậy, nghĩ bậy và làm chuyện tâm bậy. Vì mình phải tin rằng đó là đại diện cho Ngài, lâu ngày nó thành ra cái quen, mỗi lần trước bàn Phật là tự nhiên lòng mình nó lắng xuống, hiểu không? Khi vô sự mà mình đứng trước bàn Phật với cái niềm tin đây là đại diện cho Ngài, khi vô sự mà mình tin như vậy, thì khi mà hữu sự mình chạy vô mình ngồi trước bàn Phật là mình mới yên tâm. Còn bình thường trước bàn Phật mà mình chuyện gì cũng làm, điều gì mình cũng nói, cái đầu nghĩ lung

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ẢN PHỔ BIẾN

(c) www.toaikhanh.com

tung, thì tới lúc hữu sự ngồi trước bàn Phật không có linh. Có hiểu tôi nói không? Cho nên đó là cách để cho mình thờ Phật mà giúp mình không sợ ma đó là cái kinh nghiệm. Chuyện nữa, hồi nãy tôi có nói với bà con mình muốn gần với Đức Phật là mình phải học nhiều giáo lý, tìm hiểu về Ngài càng nhiều thì lúc nào mình cũng có cảm giác Ngài ở bên cạnh mình, đêm hôm chỉ cần mình bước ra ngoài sân mình nghĩ tới Ngài, trong Kinh nói đêm nào Đức Phật cũng đi kinh hành, trừ ra những đêm mưa lớn. Buổi trưa mình ngồi ăn cơm mình nhớ rằng chén cơm mình ăn không có giúp ai, nhưng mà Đức Phật thì không, mỗi miếng cơm mà Đức Phật Ngài ăn, Ngài dùng đều là lợi ích vô số cho chúng sinh, có hiểu không? Các vị có tin chuyện đó không? Mỗi miếng thực phẩm mà Đức Phật Ngài dùng đều là lợi lạc vô lượng cho chúng sinh. Vì sao? Vì ai đã cúng cho Ngài miếng ăn đó, từ cái chuyện mình nhìn ra ngoài vườn mình cũng nhớ Ngài, mình lên bàn ăn mình cũng nhớ Ngài, mình ở bất cứ không gian nào cũng có chuyện để nhớ Ngài. Thì như vậy luôn luôn có Ngài trong lòng mình, lúc bấy giờ mình với Ngài có một khoảng cách rất là gần. Còn đảng này không chịu học giáo lý thì lấy đâu mà tìm được cái tương thông với Ngài, lấy đâu mà có được cái mật mã, cái mật khẩu của Ngài, hiểu không? Hôm nay trong ngày Phật Đản thì hên xui, tôi gửi đến các vị Phật Tử đôi điều gợi ý trong chuyện Tu Phật - Tin Phật và Học Phật.

Mong rằng có thể ngay tại đây và bây giờ các vị trời nóng quá, đói bụng quá, mỏi lưng quá, nghe không rõ, nghe không kỹ, hoặc có người không đồng ý nữa, nhưng mà về nghe lại, thì các vị sẽ nhận được trong đó đôi điều dùng được. Tôi giảng bao lâu rồi? Một tiếng chưa? 59 phút hả? Mấy?

Không có được. Nói nhiều không có được. Giờ tôi phải đi về. Mình còn nhiều tiết mục, bữa nay có một nhân duyên rất là lớn, Chư Tăng về rất là đông, chúng ta còn nhiều tiết mục khác.

Kính chúc tất cả các Tu Nữ, tất cả các Phật Tử trong đạo tràng Quảng Nghiêm sáng nay có một mùa Phật Đản vô lượng An Lạc, vô lượng Công Đức. Và mong rằng năm sau chúng ta lại gặp nhau ở đây với một điều kiện có mát lạnh, nóng quá.

Chúc các vị một ngày vui.